

Николай Лилиев

Ридаят скръбни ветрове...

Ридаят скръбни ветрове,
и от потайни далнини
вълшебна тайна не звъни,
изгубен друмник не зове,
не мамят призрачни ръце,
забравени полята спят.
На всеки тъмен кръстопът
едно разпънато сърце.

И ти напразно спираш там,
под тези есенни звезди
шумят заключени води,
и сред тъмните, странно сам,
напразно морен ти зовеш
утехата на глъхнал звън
и несънувания сън
на своя нероден копнеж!

КРАЙ

© 1918 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7713>]